

Zeg, vliegje, hoe heb ik het nu met jou?
Je lijkt wel op krukjes te springen.
Je kreupelt en doet er zoo wonderlijk raar
En schijnt je van pijn te verwringen.

Zeg, zijn er misschien een paar pootjes kapot?
Wie heeft er jou zoo geslagen?
En kún je niet vliegen? Of dúrf je niet
Een beetje om hoog je te wagen?

Zeg, heeft je een vogel te pakken gehad,
En j' een poot en een vleugel gebroken?
Of raakte je vast in het net van een spin?
Of heeft er een beest je gestoken?

Ach, kindjelief, neen, dat scheelt er mij niet,
Geen dier heb ik iets te verwijten.
Geen spin kon mij pakken, geen net hield mij vast,
Geen vogeltje zelfs kon mij bijten.

Ach, kindjelief, neen; niet één deed mij kwaad;
Ik heb het mij zelve beschoren.
Ik wilde niet luistren naar ernstigen raad,
Ik wilde naar moeder niet hooren.

Ik heb aan de lamp mijn vleugels gebrand,
Aan de gloeiende kachel mijn voeten.
Nu kan ik niet vliegen, niet loopen meer,
Nu kan ik maar kruipen en wroeten.

Wat wou ik nog graag heel de kamer in 't rond,
En voor 't heldere raam mij vermeien.
Maar ik kán niet; ik zit in een hoekje maar stil,
Van pijn en berouw te schreien.

JAN VELTMAN.

